

נטע: איפה צריך לחתום, ליאור?
(ליאור מרכין את ראשו לרגע, ואז מזדקף בשתיקה. עיניו יבשות, נשימתו מעט כבדה. הוא מושיט להם את הדפים והם חותמים)

נטע: (זוקפת את ראשה) מה זה?
חגי: מה?

נטע: היה נדמה לי שהיא מנסה להגיד משהו.
(השלושה מתקרבים אל דליה ובוחנים את פניה)

ליאור: שום דבר, זה היה חרחור.

נטע: אני בטוחה ששמעתי משהו! כבר היו מקרים כאלה, של אנשים שפתאום חזרו לדבר כאילו כלום.

חגי: אני לא מאמין שזה המצב, לצערי. ליאור צודק, זה כנראה היה חרחור. אתם רוצים שנקרא לרופא?

נטע: הנה, עוד פעם! תסתכלו על הפנים שלה – אף פעם לא ראיתי אותה ככה מאז האירוע. היא רוצה להגיד לנו משהו. (מקרבת את אוזנה לשפתיה של דליה) נדמה לי שאני שומעת. כן, היא מנסה לדבר אלי. היא אומרת משהו. מלה אחת, רגע, אני מנסה לפענח.

ליאור: מה היא אומרת?

נטע: אני לא מבינה, אבל יש משהו שחוזר שוב ושוב.

חגי: אל תפתחו ציפיות.

ליאור: מי יודע? אולי היא רוצה להגיד משהו. (מקרב את אוזנו לפיה של דליה) כן...

חגי: מה? מה אתם שומעים שם? תגידו לי.

נטע: המלה הזאת...

ליאור: המלה הזאת, כבר עשרים שנה לא שמעתי אותה...

חגי: איזו מלה? מה? מה היא אומרת??

(נטע וליאור מקשיבים לאחם בריכוז גדול. חגי נמלא סקרנות. הוא מקרב את אוזנו לפיה של דליה. שלושת האחים מקשיבים לה בדממה, בשתיקה. חיוך עולה על פניהם. ברקע נשמעת המנגינה של שיר הערש ששר ליאור במערכה השנייה. האור יורד והחדר מתמלא בחשכה. רואים רק את מסגרת החלון, ואת המגלשה העומדת בגינה מבעד לחלון, מוארת באור הירח)

מסך

הציטוט מפלובר: מתוך "מכתבים ללואיז קולֶה", הוצאת המעורר, מצרפתית: דורי מנור.
הציטוט מקונפוציוס: מתוך "מאמרות קונפוציוס", מוסד ביאליק, מסינית: אמירה כץ.

רועי חן אני דון קיחוטה² קטעים נבחרים

תמונה 1

(תא כלא. שני האסירים סיימו זה עתה לקרוא בפעם המי יודע כמה את הספר "דון קיחוטה")
אסיר 1: הסוף.

אסיר 2: איזה ספר... הספר, אה? הספר...

אסיר 1: ששש....

אסיר 2: כמה זמן לוקח לכתוב דבר כזה?

אסיר 1: שקט! כשמגיעים לסוף של ספר צריך להיות בשקט. קצת כבוד למלים האחרונות. תן להן להדהד.

אסיר 2: ומעניין ש... (מבחין במבטו של אסיר 1, ומהדהד את מלותיו) מעניין ש... מעניין ש...
אני נותן לזה להדהד... (מסמן שקט) ששש.

אסיר 1: תגיד כבר. ממילא הרעשת את כל השקט.

אסיר 2: פשוט, מעניין שלא זכרתי את הסוף. כמה פעמים קראנו את זה, והסוף לא נזכר לי.

אסיר 1: גם את הסוף של התנ"ך לא זוכרים. את "בראשית ברא" כולם זוכרים, אבל את הסוף — לא.

אסיר 2: נכון. מה באמת כתוב שם בסוף, בתנ"ך?

אסיר 1: לא זוכר.

אסיר 2: מה מכר יותר, התנ"ך או "דון קיחוטה"?

אסיר 1: זה משתנה, יש תקופות שאנשים מאמינים באלוהים, ויש תקופות שהם מאמינים בעצמם. (מצביע על הספר)

אסיר 2 כל פעם פולט איזה מרגלית מהפה...

אסיר 1 תישאר איתי, אולי תלמד איזה משהו.

אסיר 2: תישאר איתי... כאילו יש לי ברירה. מחר קוראים שוב, כן?

אסיר 1: אה?

אסיר 2: מחר נתחיל מהתחלה?

אסיר 1: לא, מחר צריך להחזיר.

אסיר 2: מה פתאום להחזיר?

אסיר 1: ככה זה ספרייה. זה נקרא להשאיל.

אסיר 2: אבל אתה הספרן!

אסיר 1: אדרבה. אם אני לא אשמור על הכללים, מי ישמור? ההשאלה היא לשלושה ימים בלבד.

אסיר 2: ואי־אפשר להאריך?

אסיר 1: אפשר — לשלושה ימים נוספים —

²המחזה "אני דון קיחוטה" נמצא בימים אלה בחזרות בתאטרון גשר, בכימוי יבגני אריה.

אסיר 2: נו –

אסיר 1: כבר השתמשנו באפשרות הזאת, זה אצלנו כבר שישה ימים.

אסיר 2: רגע, רגע, רגע... ואם אני, נגיד, מחזיר את הספר ושוב לוקח אותו?

אסיר 1: אפשרי בעיקרון, על פי החוק צריך להחזיר למדף, ואם אף אחד לא לוקח את זה, אתה יכול למעשה לקחת את זה שוב.

אסיר 2: מה זה אם אף אחד לא לוקח – מי פה צריך את זה? הרומני מתא 6 שרצח את אמא שלו ושומר אותה בפריוזר בחלקים? הוא רוצה לקרוא "דון קיחוטה" פתאום?

אסיר 1: הסברתי את העיקרון.

אסיר 2: אני לא שואל על העיקרון, אני שואל על הספר –

אסיר 1: הסברתי לך הכול, די, סתום את הפה, הבנת?

אסיר 2: הבנתי! די. כל פעם כשגומרים לקרוא אתה עצבני. בחמש שנים שאנחנו ביחד אני יודע עליך יותר משאתה יודע על עצמך. מחר יום חדש – אני אופה לנו במטבח עוגה נחמדה... ונתחיל שוב לקרוא. נקרא מחר, נכון? רק תגיד כן, אפילו לא על מה ששאלתי, סתם תגיד כן. תגיד רגע כן...

אסיר 1: כן.

אסיר 2: זה הכול, תודה רבה. עכשיו אני ישן, מלה לא תשמע ממני. (פאוזזה) מה שטוב בלקרוא לפני השינה שזה משנה את החלומות – שמת לב לזה? החלומות פתאום...

אסיר 1: תגיד, מתי אתה משתחרר?

אסיר 2: שלוש שנים.

אסיר 1: יותר מדי.

אסיר 2: יותר מדי... אתה יום אחד לא יכול בלעדי.

אסיר 1: אני לא יכול בלעדיך?

אסיר 2: שעה אתה לא יכול, דקה בלעדי – אתה מת. מי יכול היה לסכול אותך חוץ ממני?

אסיר 1: מטומטם, אני לא יכול לשמוע יותר את הקול שלך! את הפרצוף שלך אני לא יכול לראות! נמאס לי ממך.

סוהר: היי! תסתמו את הפה כבר, קיבינימט!

אסיר 2: תגיד, סרוונטס באמת ישב בכלא כשהוא כתב את זה?

אסיר 1: הוא באמת ישב בכלא, ומזלו שלא ישבת איתו כי הזיוני מוח שלך היו מחרבנים לו את כל הספר. לך לישון כבר, לפני שאני שובר לך את עצם הזנב.

(אסיר 2 מחניק צחוק בקושי רב)

אסיר 1: מה מצחיק?

אסיר 2: עצם הזנב... לא יודע למה זה הורג אותי שיש לנו איבר כזה... עצם של זנב... תחשוב שאתה קם מחר ויש לך זנב...

(גם אסיר 1 נדבק בצחוק)

אסיר 1: איזה אידיוט... (אסיר 2 נוחר) תישן. ברוך ממציא השינה. אדם ישן הוא אדם חסר תקוות, נטול מאבקים או תהילה. מי שישן לא רעב, לא צמא, לא בודד, לא חושק, לא מפחד. בשינה אין צורך אפילו במטבע אחד כדי לקנות עולם ומלואו. ולא חשוב מי הישן – שוטה או מלך, אביר או נושא כלים.

עומר ולדמן שמרית רוצה לבכות שבע-עשרה השעות הראשונות בטירונות מעורבת לחיילים בעלי פרופיל נפשי

תמונה 1 (יום חמישי, 17:00)

(אוטובוס מתחילת העשור הקודם נוסע מתל השומר לכיוון הגליל התחתון. באוטובוס מפקדת ג'ינג'ית: פרצוף ארנבי, נמוכה, פוזלת. המדים גדולים עליה במידה. מאלה שישבו בשורה השלישית מתוך ארבע בכיתות. מנסה כבר חודש לסיים קשר בעייתי עם עובד רס"ר. היא חושבת שהוא עבד עליה אתמול עם הקונדום והיא בלחץ מזה. מפקדת שמנה: פרצוף כלבי. כל מה שנכתב על הג'ינג'ית – רק הפוך, ובשחור. שלושים טירונים זכרים עם הפרעות נפשיות)

מפקדת ג'ינג'ית: טוב אז ערב טוב. ברוכים הבאים לצה"ל. למי שלא יודע, אנחנו עכשיו בנסיעה צבאית. שזה אומר שאתם לא נוסעים סתם ואתם בעצם חלק מצבא הגנה לישראל, אז להתנהג בהתאם. שמרית פה מעבירה לכם שתי קופסאות – באחת מהם יש טפסים שאתם צריכים למלא עכשיו עם פרטים אישיים, כתובת לשעת אסון ומספרי טלפון של אנשים שאתם רוצים שנתקשר אליהם אם קרה לכם משהו. חשוב שתכתבו הכול בכתב ברור, אז תישענו על הכיסא או על הגב של החברים שלכם כשאתם כותבים. בקופסה השנייה יש סנדוויצ'ים – יש נקניק ופסטרמה, ומי שלא אוכל בשר, יש גם גבינה צהובה, אבל יש ממש מעט, אז תחשבו על החברים שלכם. אוכלים כדי לשבוע, לא כדי לזלול. לי קוראים הדר, הדר כהן, זאת הפעם הראשונה והאחרונה שאתם שומעים את השם הזה. אתם לא קוראים לי הדר, ואתם לא קוראים לי המפקדת. אתם קוראים לי הקָשֵׁב המפקדת.

חייל עם אספרגר קל: אם אנחנו לא אמורים להגיד את השם שלך, למה אמרת לנו אותו?

מפקדת שמנה: מה אתה כאילו חושב שאתה מצחיק?

חייל עם אספרגר קל: לא. אני באמת לא מביין. גם מבחינה לשונית זה לא כל כך הגיוני, "הקשֵׁב המפקדת". למה לא "הקשיבי המפקדת".

מפקדת שמנה: אתה כנראה עוד לא הבנת איפה אתה נמצא. אז יאללה, כדי שתביין, שבע בצד. בהצלחה.

חייל עם אספרגר קל: מה שבע?

מפקדת שמנה: שבע פיות ומלאכים. מה נראה לך? שכיבות סמיכה. יאללה. עכשיו.

חייל שאומר את האמת: אבל אנחנו באוטובוס נוסע.

מפקדת שמנה: אל תפתח עלי גם כן אתה. אנחנו נסגור את החשבון בבסיס.

חייל טבעוני: סליחה. כלומר, הקשֵׁב המפקדת סליחה. אני טבעוני. אני לא יכול לאכול את הסנדוויצ'ים.

מפקדת ג'ינג'ית: אני מבינה. אבל אתה צריך הצהרה מיוחדת על זה. זה בפקודות מטכ"ל. אני

רואה שגם יש לך כומתה ונעליים כמו כולם. אתה צריך ללכת על זה לעורך דין ונוטריון.
חייל עם אספרגר קל: אומרים נוטריון.

חייל טבעוני: נתקעתי בנוטריון.

מפקדת ג'ינג'ית: אני מבינה. אבל אין נוטריון אז אין לי איך לעזור. חוץ מזה, גם אם היה לך נוטריון, אז זה לא ממש היה משנה, כי אין לי פה סנדוויצ'ים אחרים בכל מקרה. טוב, עשיתם את כל הטפסים? תעבירו בקו ישר לשמירת ותמלאו מצב"ה. מישהו פה ראה פעם בחיים שלו מצבה?

חייל שאבא שלו מת: כן, כשאבא שלי מת.

מפקדת ג'ינג'ית: (מתלבטת אם להגיד: "לא אמרת: 'הקשב המפקדת'", בסוף מתעלמת) מצב"ה זה מצב הכוחות. מישהו ממכם בעצם צריך לוודא שכולם כאן בלי יוצא מן הכלל ולהעביר את הרשימה עם כל השמות למפקד כדי שהוא ידע שכל הכוח שלו כאן.
חייל עם אספרגר קל: אז למה לא לקרוא לזה "רשימת שמות"? (המפקדת השמנה לוחצת בכוח את ידה על ראשו הלבן, המגולח. שדה הכבד נמך בפרצופו. הרובה שלה פוגע ברגלו. היא מסמנת לו לשתוק)

חייל שמזזה אנשים ממקומות קודמים: (לוחש לחייל שאומר את האמת) ראיתי פעם את הג'ינג'ית. אלף אחוז. זה משגע אותי. או בטיול צופים או בפורום.

חייל שאומר את האמת: אין לך מושג מי זאת, יש כמוה בכיתה של כל אחד מאיתנו. ואתה גם לא זוכר שום דבר מהפורום כי אף אחד לא זיהה אותך, אז שתית מלא.

מפקדת ג'ינג'ית: טוב, ברמת העיקרון אני לא חייבת להגיד לכם מה יהיה בעשרים וארבע שעות הקרובות, אבל אמרו לי שזה יכול להכניס אותכם ללחץ. איך שאנחנו יורדים מהאוטובוס – מסדר עם הבנות. אחרי זה חלוקה לצוותים, מסדר קבלה, ארוחת ערב, שאלוני קליטה וכיבוי אורות. בבוקר ארוחת בוקר ומסדר ופגישה עם הקב"ן ואתם הולכים הביתה.

חייל עם אספרגר קל: אז זה פחות מעשרים וארבע שעות. זה חשוב.

מפקדת ג'ינג'ית: לא נמאס לך מעצמך לפעמים?

חייל עם אספרגר קל: מה?

חייל שלוחץ לו בחלציים: (ממלמל לכיוונו) היא שאלה אם לא נמאס לך מעצמך, כי לה נמאס, ולי, ולכושעלהאימא שָׁף נמאס, וכואב לי בביצים, וחם פה, ואני רוצה הביתה כבר.

מפקדת שמנה: (מתקרבת לחייל ששומע מוזיקה באוזניות) חייל, תוריד ת'אוזניות. אתה יכול רק אוזנייה אחת באוזן ורק לבן כפתור. ככה זה בפקודות מטכ"ל.

חייל ששומע מוזיקה: (מסיר אוזנייה) הקשב המפקדת, סליחה. זה עדיין קשה לי. אני לא כל כך מבין מה אני עושה פה.

מפקדת שמנה: מה אתה שומע?

חייל ששומע מוזיקה: אביתר בנאי, "יש לי סיכוי".

מפקדת שמנה: ואתה חושב שיש לך?

חייל ששומע מוזיקה: מה?

מפקדת שמנה: לא משנה. תשב ישר ותתחיל להתנהג כמו חייל.

חייל ששומע מוזיקה: (לעצמו) איך זה יכול להיות שכל מי שקורא לי חייל מתחיל לדבר כאילו הוא מכיר אותי. כאילו מהרגע שהוא קורא לי חייל, אני רק חייל. אני הרצפה שלו. למה אני לא יכול לגשת למישהו ברחוב ולקרוא לו "חרא מיותר" והוא יתחיל להיות רק חרא

מיותר? למה בעולם יהיו גברים ונשים שיקראו לו "בייבי", "אחי", "גבר", ואצלי מעכשיו אין סקאלה. אין מלך העולם ואין חרא. אין חיזוקים שאומרים לך שאתה בסדר גם כשאתה לא. אין כתמים ואין ורוד וצהוב. רק ירוק. רק חייל. רק כל החיילים בעולם, בלי הפנים. עם כל השיניים בפה, שהיו נצבעות בפוטושופ בתמונה הרשמית אחרי שהייתי נהרג. אבל אפילו את זה אני לא מקבל כאן.

תמונה 2 (יום חמישי, 20:00)

(שתי המפקדות עומדות ברחבה שלפני חדר האוכל מול עשרים שלשות, בנות ובנים. התיקים זרוקים בערבוביה על הרצפה. המדים של רובם מונחים עליהם ברישול)

מפקדת ג'ינג'יט: אנחנו נתרגל עכשיו כניסה לחדר אוכל. כולכם עושים עכשיו יהלום מאחורי הגב, וי בין הרגליים. אני שואלת: "האם המחלקה ערוכה ומוכנה להיכנס?" ואתם צועקים: "כן המפקדת". לא צועקים, מוציאים ת'נשמה שלכם. שכל הערבים פה ישמעו אותכם. בואו ננסה: האם המחלקה ערוכה ומוכנה להיכנס?

כולם: כן המפקדת! (חייל עם אספרגר קל אומר: "כן המפקדת" ומצחק. חושב שלא שמעה)

מפקדת ג'ינג'יט: (כן שמעה, נאנחת באופן מעושה) לא מספיק חזק. ואתם לא מסתכלים לי בעיניים בשום מצב. אתם מסתכלים למעלה. השמש מסנוורת, שורף בעיניים, ורק אז אתם עונים לי. האם המחלקה ערוכה ומוכנה להיכנס?

כולם: כן המפקדת! (חייל עם אספרגר קל מביט לעבר פסיפס של דגל ישראל וממלמל: ארבעים ושלושה ריבועים, ארבעים וארבעה, ארבעים וחמישה.)

מפקדת ג'ינג'יט: (מסתכלת במכוון בבנות) זהו גברים שלי. עכשיו אתם נכנסים למטבח בטורים, רק כשאני אומרת, בשקט פלסטי. לא מסתכלים על קצינים. לא מסתכלים על אף אחד. לוקחים כף, מזלג, צלחת, כוס, סכו"ם, כל מה שדרוש בכדי לאכול, ויושבים בדממה עד שאני פותחת לכם זמנים. טור ראשון – (מתחילה להכניס את החיילים בזמן שהמפקדת השמנה קוראת לחייל שאומר את האמת)

מפקדת שמנה: חייל, בוא הנה. כל החגורה שלך לא נכנסת כמו שצריך. גם לא שמת גומיות. יהיה לך שעות ביציאה על זה. חבל.

חייל שאומר את האמת: לא התכוונתי.

מפקדת שמנה: הקשב המפקדת.

חייל שאומר את האמת: פשוט היה לי חשוב לעמוד בזמנים.

מפקדת שמנה: הקשב המפקדת. לא מעניין אותי מה היה לך חשוב. אתה אומר: "הקשב המפקדת". זה לא בית זונות.

חייל שאומר את האמת: הקשב המפקדת, אבל את בכלל לא מקשיבה אחר כך. אני גם לא חושב שאת יכולה להגיד "בית זונות".

מפקדת שמנה: חייל, אתה תלמד לדבר לסגל פיקודי לפני שאתה קובע מה מותר ומה אסור. עשר בצד, בהצלחה.

חייל שאומר את האמת: הקשב המפקדת, את לא יכולה להוריד אותי לעשר כי יש לי אסתמה וחוסר איוון ברגליים. ואת גם לא יכולה לקרוא לי "בית זונות". אני אקבול אותך.

מפקדת שמנה: אתה לא תקבול אותי כי הנקח"ל ייתן לך כאפת שטות ויעיף אותך על טיל

לקב"ן, ואתה תכתוב לי עד מחר חמש עמודים על מיסוד הזנות בישראל – בעד ונגד. חייל שאומר את האמת: אני לא יודע לכתוב.

מפקדת שמנה: הקשב המפקדת. אז אתה תשיר לי פקודות יוהל"ן כל ערב לפני השינה. חייל שאומר את האמת: אני לא יודע לקרוא.

מפקדת שמנה: אני לא חושבת שאתה אומר לי את האמת.

חייל שאומר את האמת: אני לא חושב שאת מפקדת שמנה. את שמנה, ואת עושה עלי סיבוב, אבל את כאילו מפקדת. אני ארבעים וחמש נפשי ת"ש שבע קה"ס חמישים. את לא יכולה להפיל עלי כלום. את לא יכולה לטרטר אותי. ברחוב אני רואה אותך ואת פח זבל בעיני. את רק יכולה לעזור לי, ולא בשביל זה את מפקדת.

מפקדת שמנה: הקשב המפקדת, אז מה אני?

חייל שאומר את האמת: מה את רוצה להיות?

מפקדת שמנה: מעצבת שמלות כלה, במאית של תאטרון בובות או מפקדת בצה"ל.

חייל שאומר את האמת: שמנה?

מפקדת שמנה: הקשב המפקדת, אדם הוא אדם באשר הוא.

חייל שאומר את האמת: אני לא יודע מה להגיד לך. יש לך אחריות על החיים שלי, אבל את לא יכולה להשפיל אותי ואני לא יכול לשכב איתך. את יכולה להיות אמא שלי.

מפקדת שמנה: הקשב המפקדת, אז בתור אמא שלך אני פותחת לך עשרים שניות לךגם את עצמך בזריז ולטוס לחדר אוכל. עשרים שניות, חייל.

חייל שאומר את האמת: (מרכך את קולו) הקשב המפקדת, אני רואה שעברת לכפכפים.

מפקדת שמנה: קיץ עכשיו, בכל זאת.

(חייל שאומר את האמת מתקרב אליה, מסתכל בעיניה ומלטף לה את הלחי בפתאומיות. בזמן שהמפקדת השמנה בהלם, המפקדת הג'ינג'ית צועקת מרחוק: הוקפצתם! עשר שניות למגורי בנים! כולם יוצאים בבהלה מחדר האוכל ומתחילים לרוץ. חייל שאומר את האמת מביט לרגע במפקדת השמנה ונבלע בקלות בין האחרים)

תמונה 3 (יום שישי, 00:15)

(שעת ת"ש. המפקדת השמנה מפטרלת אנה ואנה מאחורי מבנה הסגל הפיקודי. חייל ששומע מוזיקה מצטנף בפינת מקלחות הבנים. הזרם, הקולות והגופים העירוניים מכסים עליו. שניהם מדברים בטלפון. ניכר שהם מאמצים סגנון דיבור חברתי יותר, זר להם.)

חייל ששומע מוזיקה: ברור שזאת בדיחה. מחר אני כבר בבית, אין לי אפילו מה לספר. סתם מגעיל פה. כל מה שעשינו עד עכשיו זה לעמוד בשורות, למלא טפסים חופרים ולאכול פסטה קרה. בכלל, אני אומר לך, אנחנו מוקפים פה בפחמימות. גם המפקדות פה נראות כמו פחמימות. או שהם מגעילות אותך מבפנים, או שהם נותנות לך פקודות מבחוץ. (קולו מתרכך, עולה קצת) זה מזכיר לי קצת את המקום הזה שהיינו עושים שם ימי הולדת כשהיינו קטנים, "אלופי הזהב". חלק מהקטע של זה היה שכל פעם זה היה בדיוק אותו דבר, גם אחרי חמש שנים. היית נכנס למבוך ועושה אותם משימות ומקבל אותם מתנות. זה היה כיף כי היית יכול לספר על זה לכל החברים שלך, והם היו יודעים בדיוק על מה אתה מדבר. אבל תמיד היה משהו שהיית שומר לעצמך. תמיד היית מרגיש פחד כזה בחושך, במנהרה, לפני שאתה יוצא

וכולם רואים אותך ואתה צריך להתחיל לחפש כדורי זהב. וגם אחרי שידעת שיבוא חושך, זה תמיד היה פחד חדש, זה היה שונה, ידענו שלא יהיה שום דבר חדש, ועדיין לא הייתי רגוע מזה. ככה אני מרגיש עכשיו. (לעבר היד המושטת אליו) אין עלי סבון, אחי.

מפקדת שמנה: נראה לך יהיה לי פרצוף לבוא מחר לגילי אחרי מה שהיה שבוע שעבר? איזה מִצְפּוֹנִים הם עשו לי שם, חבל לך על הזמן. שתיתי כמו זונה. וחרא, אני אומרת לך. חרא. וודקה בחמש שקל. ואני כולי נכנסת שמה לתסבוכים. נתקע לי בראש שאמא שלי אמורה לגרור אותי פעם ראשונה לאופרה, לא יודעת מה עבר עליה, ואני פעם ראשונה שלי באופרה. ואני יושבת שמה בצד ואומרת, אני צריכה להגיע לאופרה, אמא שלי הבטיחה לי שנלך מחר לאופרה. וגילי וְ'אֲנִי לא מבינים, כזה חצי צוחקים עלי חצי מתחילים לדאוג. אומרים לי מה אופרה עכשיו, שמרית, מה הקטע שלך. ואני צולעת כזה ונשענת על גילי והוא מחבק אותי ונוגע לי בתחת כזה ופתאום אני מקיאה עליו ת'נשמה. ווא ווא. וטסתי משם בשתיים בלילה ולאף אחד לא היה אכפת. שעה עד שהגעתי הביתה.

חייל ששומע מוזיקה: כושיליאמוערס אני רואה מחר את שירה ואת החברות המזדיינות שלה. גם ככה דחפה לי אותם יום ראשון בְּמַסִּיבַת גיוס. והזונות האלה פותחות עלי ג'ורה אצלי בבית! אצלי! ואיך שהם הסתכלו עלייך, ואיך שהם אחרי זה תקעו לי מבט כמו שהיינו חושבים על יוני פֶּפוּ שהיה מזיין ילדות בנות ארבע-עשרה. את לא סיפרת להם, נכון? (פאזזה) מה את סיפרת להם?

מפקדת שמנה: וגם החיילים פה, ילדות מפונקות שלא ראו זין, אני אומרת לך. אני באתי עם ערכים, באתי, אמרתי בְּשִׂיחַת שיבוצים, אני רוצה חוות השומר. אני רוצה רקע בעייתי. אבל הם נותנים חוות השומר רק לילדות האשכנזיות המגעולות האלה עם הפרצוף תחת. אז אמרו לי, שולחים אותך לְחֹלֵי נפש. זה גם רקע בעייתי. סתם חרא, סתם מפונקים. מתפלספים עלי כאילו אני ילדה מטומטמת. גם אני כתבתי שירים, "כואב לי הכוס, העולם חרא". מה הם חושבים שהם המציאו פה איזה סגנון של בני אדם.

חייל ששומע מוזיקה: ומה את רוצה ממני, מה הם רוצים ממני, ההורים שלך. יש לכם כסף. אני לא יכול ללכת איתך עכשיו לרופא. אני לא יודע מה להגיד לו. זה לא ללכת לקנות ארטיק. התפטרתי מהפיצה. אני לא יודע מה להגיד לך. אותו דבר היה עם איתי וחברה שלו לפני חצי שנה, היא לא באמת חשבה שהוא יעזור לה. אנחנו ילדים מפגרים, מה אנחנו מבינים בזה. אחי, תן לי פה קצת פרטיות דקה, אמרתי לך שאין לי סבון.

מפקדת שמנה: והאנשים, זה חרא של אנשים. זה חרא של דבר, אנשים. מפקדת שלוש-עשרה והג'ינג'ית תפסו לי בבטן בָּאֲרוּחַת ערב, אמרו, אולי נקרא לך מפקדת בולדוג. אני אומרת לך, לפעמים השומן הזה מגן עלי מהעולם. לא בקטע ציורי. בקטע של לגעת לכל אחת מהם בעורף ולהרגיש באצבעות המגעילות שלי את השמפו שלהם, את הפוזה של הכסף של אבא שלהם, ולא להגיד שום דבר אחרי זה.

חייל ששומע מוזיקה: שמרית. תקשיבי לי רגע. שמרית. מה את רוצה שאני יגיד לך, שאני יודע מה לעשות כשאני לא יודע מה לעשות? שימי. שימי שלי. שימי. לקונדום יש תשעים ושבע אחוז הצלחה, אבל את יודעת שאני מאה אחוז אוהב אותך, נכון? שימי, תקשיבי לי שנייה. שימי, אני מדבר אלייך! (כל הבנים שבמקלחת עוצרים. הזרם נמשך. שני בנים שקוראים להם שימי מסתובבים אליו) אין לי מה לעשות עם זה עכשיו. את תלכי ראשון בבוקר ותוציאי את זה והכול יהיה בסדר. לא אכפת לי. אני חייל עכשיו, שמרית, אין לי זין לדברים האלה על הראש שלי.

מפקדת שמנה: ואת יודעת מה הכי גרוע? שהם צודקות. שמעכשיו אני כל פעם יהיה מפקדת בולדוג. הם יכירו את הפוזות שלי שלושה שבועות, אחרי זה יהיה שבירת דיסטנס והם יראו שאין בי כלום, אחרי זה שוב, חיילים חדשים, שוב המפקדת בולדוג, הכול אצלם יהיה חדש והם יצחקו עם חברים שלהם שהכול אותו דבר. אולי חברים שלהם אפילו גם יהיו חיילים שלי. וככה את נשאר בסוף בזיכרון של אנשים. מפקדת שמנה ומפגרת. כל הרוע שבעולם שגורם להם להעריך את החיים המשעממים שלהם ולרצות להאמין שבחוץ חושבים שהם משהו מיוחד. שהם שווים משהו.

חייל ששומע מוזיקה: תראי, אני אבוא אלייך מחר. אני לא רוצה שנדבר על זה. אנחנו נשב בסוף ונחליט מה לעשות. ואל תתחילי לזיין לי את השכל כי באמת אין לי מה לעשות עם זה. ואם את תעשי את זה, את תראי איך יש לי הרבה שעות ביציאה שבוע הבא. (פאזזה) זה נכון. ככה זה, מה אני יעשה. (פאזזה) כפרה על הפרצוף המגעיל שלך, אל תדברי אלי כמו איזה ערס. גם כן את. לא רוצה לראות את הפרצוף שלך יותר.

(המפקדת השמנה מסיימת את השיחה ורואה אור בוקע ממקלחות הבנים. היא עולה להשתיק אותם)

מפקדת שמנה: (כאילו התעלמה מהעירום) כיבוי אורות, עכשיו. גם אתה, חייל. תתלבש ותיכנס למיטה. לילה טוב.

חייל ששומע מוזיקה: סתמי, סתמי ת'פה. יאללה, אמאלה, אני עף. נדבר מחר, יא מפגרת. אוהב אותך.

תמונה 4 (יום שישי, 10:00)

(עשרה טירונים יושבים בשורה מחוץ לחדר הקב"ן. אסור להם לזוז, אסור להם לדבר. הם מתנהלים בלחישות. המפקדת השמנה משקיפה עליהם מהצד וקוראת עיתון, לפעמים מפטרלת)

חיילת גבעולית: למה אתה כאן?

חייל שמזהה אנשים ממקומות קודמים: כי... אמרו לי לבוא לכאן?

חיילת גבעולית: לא, התכוונתי — למה אתה על מדים. למה התגייסת.

חשאמ"ק: מה זאת אומרת? כולם מתגייסים.

חיילת גבעולית: לא אתה.

חשאמ"ק: מה "לא אני"? מי את בכלל? אנחנו מכירים?

חיילת גבעולית: תלוי למה אתה מתכוון כשאתה אומר "מכירים", אבל כן, היה קטע.

חשאמ"ק: די, נו.

חיילת גבעולית: נשבעת לך.

חשאמ"ק: תישבעי.

חיילת גבעולית: כבר נשבעתי.

חשאמ"ק: אז איך אני לא מכיר אותך? אני תמיד מכיר אנשים.

חיילת גבעולית: אל"ף, היה לי שיער קצר יותר. זה משנה. שתיים, במדים כולם נראים כמו שקים של חרא. וחוץ מזה, היינו במועדון המגעיל הזה ליד קָצָה, ואתה שתית כמו חמור.

התחלת למלמל משהו על סרטן, אמא שלך. שאף אחד לא עוזר.

חשאמ"ק: אני עדיין לא זוכר אותך, אבל אם את יודעת את כל זה, אז את יודעת למה אני פה.

חיילת גבעולית: אני פשוט חושבת שאולי אני פה מאותה סיבה.
חשאמ"ק: לא רק את, כולם פה כאן כי הם רוצים להתחמק מאיזה משהו שהם משאירים מאחור. אני מאמא שלי, את אולי מהשעות שהעברת בבית כי לא היו לך חברים, מאור צרה אתמול על חברה שלו שתעשה הפלה. כשאתה חייל, אין לך אחריות לכל זה. אתה יכול להחליט שאתה כולא את עצמך בבית-חייל שלוש שנים, אוכל קוסקוס ויוצא למות בעזה. והחיים בחוץ על הזין שלך. השטות הזאת שכולם שווים בצה"ל כבר מזמן לא קיימת. מי שבא עשיר מתקדם יותר, הלזורים שנתקעים שם היו נתקעים במקומות אחרים. אנחנו כאן כדי שייגידו לנו שאנחנו בסדר. כי מי שמכיר אותנו באמת יודע שאנחנו בחיים לא נהיה בסדר.

חיילת גבעולית: לא, אתה לא מביין. לא אכפת לי למה כולם כאן. אכפת לי שאתה כאן. שאני צריכה לראות את הפרצוף שלך. שאתה קצת דומה בפנים לנמרוד, ואיכשהו תמיד היית באזור שלנו, ואני לא יודעת מה חשבת.

חשאמ"ק: אני פגעתי בך. (היא לא עונה) אנחנו לא נפרדנו אחרי שהשתכרתי. (היא עדיין לא עונה) ואני עשיתי משהו... משהו לא טוב.

חיילת גבעולית: אני אפילו לא בטוחה שאני יודעת איך קוראים לך.
חשאמ"ק: שימי, אבל זה לא משנה. אני רואה על הפנים שלך שאת לא נפגעת מזה שהזדיינו. משהו אחר שעשיתי מגעיל אותך.

חיילת גבעולית: לא הזדיינו, לא עמד לך.
חשאמ"ק: אני אמרתי לך דברים. אני אולי אמרתי לך שלא תלכי לבד כי את נראית טוב, כי אכפת לי ממך. (פאזזה) אני אולי אמרתי לך שאני אוהב אותך.
חיילת גבעולית: אז כן היית בהכרה.

חשאמ"ק: אני לא יודע במה הייתי, אבל אני תמיד אומר את זה. אלה מלים שמייצבות לך את הדיבור. שגורמות לך להאמין במה שאתה אומר. אחרת אף אחת לא היתה הולכת איתי עם איך שאני נראה. אבל "אני אוהב אותך" לא אומרים סתם. זה גורם לבחורות לחשוב שהסתכלתי עליהן הרבה זמן, אולי שבועות, לפני שעשיתי משהו. זה מסתדר להם עם הפרצוף העלוב שלי. הם אפילו מצפות שאני אגיד דבר קיצוני כזה על ההתחלה, אחרת מה הטעם? גם להיות עם מישהו כמוני וגם לא לשמוע דבר כזה?

חיילת גבעולית: זה כמו שקריינים ברדיו אומרים רי"ש כזאתי מוזרה של זקנים, זה גם מייצב להם את הדיבור.

חשאמ"ק: גם להגיד: "הקשב המפקדת" מייצב את הדיבור. זה מאפס אותך. זה גורם לך להיות בסדר. האפשרויות של מה שיש לך להגיד אחרי שאת חייבת להגיד: "הקשב המפקדת" הן לא גדולות. בגלל זה כל כך חשוב להם הקטע הזה. תנסי להגיד: "הקשב המפקדת, נשבר לי הזין מהחיים". זה פשוט לא טבעי. הכול זה העמדת פנים. החיים פה זה או העמדת פנים של הקשבה או העמדת פנים של זמן חופשי. שניהם אשליות של כלא. אבל הם כל כך קיצוניים שקל ליפול בתוכם.

חיילת גבעולית: בגלל זה יש הכי הרבה התאבדויות בטירונות?
חשאמ"ק: כן, כי פתאום הקטע הזה של הקשבה מזויפת שורף לך את כל היום. לפני זה

התרגלת שמקשיבים רק למה שרוצים. ופתאום את חייבת להקשיב למשהו מכוער. לא רק לזה שנותן לך פקודות מבחון. גם לזה שניסית להסתיר כשהיית עם אנשים. חיילת גבעולית: בעצם זה הדבר הכי חשוב שג'ובניקים לומדים כאן. להעמיד פנים שהם מקשיבים.

חשאמ"ק: אנחנו לא בדיוק יכולים להאשים את ההלם קרב שאין לנו. חיילת גבעולית: אתה רצית שאני אפתיע אותך. אתה רצית שאני אתחיל לבכות.

חשאמ"ק: כולם פה רוצים שתתחילי לבכות. רואים שאת לא בוכה אף פעם.

חיילת גבעולית: אז אתם לא באמת רוצים שאני אקשיב.

חשאמ"ק: את לא תשרדי פה דקה אם באמת תקשיבי.

חיילת גבעולית: אז מה יעזור לי לבכות?

חשאמ"ק: זה יעזור לך לצאת. זה יעזור לך לא לעשות דברים שאת לא רוצה. בסוף מה שנשאר מכל זה מתחיל ונגמר במסמכים. הקב"ן יהיה גאה בזה שהוא פתח אותך. המפקדת השמנה תאמין שאת והיא באותה רמה. שהיא הצליחה לגרום לך לקבל פקודות – שימי לב שאמרתי "לקבל", לא "לקלוט". מחיילים קרביים מצפים להשתזף בשמש. במקרה שלנו מצפים שנימס.

חיילת גבעולית: אני לא אבכה.

חשאמ"ק: את תבכי. את אפילו לא תביני בהתחלה שאת בוכה. את תחשבי שזאת זיעה בגלל החום, אבל כל האחרים שכבר בכו יראו שזה בכי. הם יתחילו לשאול אותך שאלות ולהעמיד פנים שהם מרחמים עלייך. הם ישמחו שגם את נפלת. את תגידי: "מה פתאום, אני לא בוכה, אני לא יודעת מה קורה לי, אני עייפה." אבל בחיים שלך לא תהיי כל כך ערנית. ואת תביני שלפעמים צריך להסתפק באלה שרק אומרים לך שאכפת להם.

חיילת גבעולית: אבל אז הם יכולים לראות אותי.

חשאמ"ק: מספיק להם לחשוב שהם יכולים. זה לא באמת מעניין אף אחד.

(המפקדת השמנה מתקרבת אליהם:) חייל! (שניהם נעמדים אוטומטית) אל"ף, באיזה קטע אתה חושב שאתה מדבר? ב"ת, שילוב ראוי. אחרת אתם לא יוצאים מפה בשעות הקרובות.

חשאמ"ק: הקשב המפקדת, בא לנו לבכות.

המפקדת השמנה: (בפרצוף שרוצה ללכת הביתה) אז תבכו.

(המפקדת השמנה חוזרת למקומה. הדלת נפתחת. חיילת גבעולית קמה כדי להיכנס, מגלה שהרגל שלה נרדמה. היא צולעת לכמה רגעים וטורקת מאחוריה את הדלת בנחישות)